

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Nostri Ruiz rationes aliæ pro affirmatiua sententia reiectæ: vbi de
amore Dei erga peccatum possibile præcisiuè.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

seu vagam de coniuncto contingentibus sibi repugnantibus necessariam in Deo esse: verbi gratia, vt sit, vel non sit consensus Petri: quandoquidem diuersum obiectum est ab obiecto præfinitionis de consensu Petri determinatè: quare, etsi disiunctum illud actiue voluntate determinata executiones alterius ex illis satis ametur, aff absolute non satis disiunctum amatur: verum nihil creatum necessariò à Deo amari amore villo ostensum satis à nobis est: quare ex eo, quod sit disiunctum illud obiectum diuersum, diuersaque etiam bonitatis, à bonitate extremi alterius determinati non probatur amoris Dei erga disiunctum obiectum contingens necessitas. Secundo: cum præfinitio, & amor Dei, de quo disputamus, actiue sit ac subinde tendens in disiuncti positionem eo ipso quod vnus extremi positione disiunctum sufficienter, vt vidimus, opponatur: immò si ex contingentibus sibi inuicem repugnantibus disiunctum constet (vt hoc in quo iustatur) planè non posse aliter à Deo præfinit, siue voluntate serua actiua amari, quam seria extremi determinati actiua voluntate: quare ad Dei, vt summum, complacentiam de obiecto disiuncto, non autem ad decretum, seu præfinitionem & voluntatem actiua Dei instantia hæc extra rem questionem deuoluit: quare Hemelmann, & Quirós extra rem & titulum questionis, ipsi etiam, præfixum disputant, & digladiantur. Tertio: cum obiectum illud disiunctum ex contingentibus repugnantibus sit, quorum vnum alterum excludat, supra cuiusque determinatam bonitatem & entitatem addit necessariam exclusionem alterius nec amplius continet, quam quodlibet est vel non est: quod nullatenus est contingentis veritatis, aut bonitatis, sed prorsus necessariæ: & quæ chimeram excludat: quare, etsi exclusio illa ametur vltimus amore disiuncti, amor ille de contingentibus, de quo disputamus, amor non est, sed de obiecto necessariò: quia esse simul est impossibile: sicuti, nec esse, nec non esse: sed certe, cum quodvis ex repugnantibus sibi extremis oppositi formalis exclusio seipso sit, nihil vltius à Deo, quam extremum alterum amatur, cum amatur alterius exclusio: quare male Hemelmann, & extra rem, ex eo, quod necessariò etiam Deus amet obiectum hoc quodlibet est, vel non est decretum disiunctum Dei probat: ac proinde merito eius probatio displicet nostro etiam Quirós sect. 4. cap. 2.

CERTAMEN II.

Nostri Ruiz rationes alie pro affirmatiua sententia reiectæ: Vbi de amore Dei erga peccatum possibile præcisus.

1. Sed nec nostri Ruiz probationes plures nobis non sapient: eo siquidem principio nituntur: quod Deus plura amet, atque efficaciter amet, quæ essentia sua terminum solummodo disiunctum, seu vage hunc vel illum recipiunt: verbi gratia, visio neutrum determinatè oculum, sed è duobus alterutrum: potestas item libera actus oppositos, nullum tamen determinatè, sed hunc, vel illum vage: putat autem nihil realiter respectum amari posse, quin eius terminus simul ametur. Porro hoc argumentum, de se, nihil de amore necessariò Dei erga creatum vagum, vel aliquod vage probat, nisi connexionem aliquam Deo intrinsecam cum hac, vel illa creatura supponat: sed neque ea suppositione, datis exemplis, aliisque similibus, quæ affert, præfinitiones, & decreta (nimirum actiua, & efficacia, de quibus nunc, termini, seu obiecti disiuncti adhuc necessarij) probat: siquidem, nec Deus ea suppositione facta, nec causa, aut potestas vlla realis cum termino, disiunctum adhuc existente, actu essentia sua connectitur (maximè cum disiunctum non nisi vel alterius determinate, vel vtriusque existentia esse absolute possit, vt

diximus) sed solum cum terminis vt possibilibus: ad quorum agendam possibilitatem, nec potentia, nec voluntas diuina actiuitas extenditur: visionis vero exemplum, ni, vt possibilis solum cogitur, quo pacto neque in eam, neque in alterutrum vage oculum actiue Dei voluntas fertur, actiua Dei voluntatem erga oculum alterum vage non probat: tum quia visio oculi, vt sui causam supponit: quare cum ea à Deo efficaciter amatur, vt obiectum apponendum oculorum existentia, etiam à Deo præuisa, præcedit: quare nec effici actiua visionis voluntate amari efficaciter quous actiua modo à Deo poterunt. Rursus in Ruiz sententia voluntas Dei erga realiter respectum in terminis conueniens, quos volita efficaciter res entitate sua realiter respicit, necessariò fertur, cum re ipsa adeo amatur: siue respectus ille titulo prædicati specific, siue titulo individualis prædicati rei conueniat. Statuit enim voluntatem diuinam, sicuti, & scientiam præcisam, in re obiecta non esse, vt in respectum vnum rei, quin in alium ipsi realiter identificatur, ferri nequeat, vel scientia Dei, vel eius volitio: visio autem omnia alterum determinatè oculum re ipsa respicit, nisi à duobus proueniat, que tunc determinatè etiam respicit vtrumque coniunctum, non diuisum: quare nullius visionis respectus realis, ni ad vtrumque, alterum determinatè oculum re ipsa esse potest: vnde respectus ad alterutrum disiunctum realiter visioni nulli realiter sumptus est, sed à ratione nostre prædicato specifico, prædicto per rationem etiam solummodo conueniens: quatenus, quia indiuiduum nullum visionis absque determinato altero, vel vtroque oculo, à quibus determinatè prouenit esse potest, prædicatum specificum, absque altero saltem oculo, non posse esse vere iudicamus: quia nulla visio absque altero vel vtroque determinatè esse potest: secundum autem cum præfinitionis statum nec à Deo in huius sententia cognoscitur, nec amatur cuius scientia, & voluntas neque, quoad effectum præcisum ad terminum vagum physicæ ac sine rationis (quæ sola terminorum vagitatem inducit) esse posse superius ostendimus ac de se se patet eum est.

2. Nec similis vero aliud principium, cui ea Ruiz ratio innititur, est. Nempe amorem rei realiter respectiue, ad terminos omnes reales respectus illius fieri etiam debere, id quod, & ex supra dictis, & ex subiungendis absurdis facile patet: etenim rem ad plura conducentem de se, ac vtilem, & Deum, & nos sepe ad vnum ex illis consequendum, & apponimus, quia consequutionem intendamus alterius, nec eius rei ad aliud attendamus aut curemus, nedum amemus, vtilitatem. Secundo iuxta huius doctrinam potestas creare voluntatis seu libertatis creatæ in actu primo ad peccatum connectitur essentia sua cum peccato possibili, cuiusque essentia, saltem vage, ac proinde æque à Deo cum libertas ad bene, maleque agendum amatur, peccatum atque bonum opus, amabitur; quod in statu, & pro statu possibilitatis vtriusque extremo disiuncti, etiam operi bono, repugnat, vt de rebus, & de obiectis omnibus ostendimus d. de obiectis extrinsecis, & creatis, ad quæ Dei voluntas, & amor extenditur: quod si, vt ibidem docuimus ex possibilitate obiecti cognita ad eius existentiam amandum Deus solummodo moueri potest: interitur absurde: Deum disiunctum velle, vt sit, ac existat peccatum, atque atque vt existat opus bonum: cum esse alterutrum, siue vnum, vel alterum esse indifferenter velit, cum vtriusque disiunctum amat: insuper repugnantia dolorque de peccato admissio essentia sua respectiua admitti absolute, & anteriori duratione existentia diuina, ex quo quicumque, etiam Deus, amatur, peccati est: ex quo quicumque, etiam Deus, amatur, & ardentissime peccatori penitentiam, amabit absolute: tam existentiam peccati debet à Deo cum eis ab ipso amare necessariò amari & absurdo amplius est: amatur. Hoc autem absurdum & absurdum amplius est: sed si in amore peccati possibilis sifteret illatio facta, non dissona, sed rationi consona videatur: quare eius dissonantia, & absurditas examinanda, & ostendenda hic est: examen autem hoc supponere debet (quod talis sum citato loco ostendimus, & proxime retulimus) scilicet

scilicet creata omnia objecta pro statu præcisiue suæ possibilitatis amari à Deo posse. Nisi enim id supponatur, nec quæstioni huic locus erit, nec specialis absurditas amoris Dei erga peccatum, si esset, ostenderetur.

3. Henricus d. 18. de volunt. cap. in 9. (quem pauculi, teste Quirós infra, sectantur) docuit peccatum possibile præcisiue à Deo amari, quia tale. Adsonare videtur Ruiz d. 2. 6. de volunt. sect. 6. num. 1. asserens Deum velle, ut peccato conueniant essentia, & passiones suæ ex suppositione, quod sit, vel possibile, scilicet, vel existens: quod scilicet contra rationem sit, eo ipso, quod sit contra Deum: quod sit de se, & essentia sua detestabile & abominabile, neque vquam directè, & per se amabile, sed indirectè, & per accidens solum: quia Dei complacentia, quam secundum quid solum appellat, odium potius peccati absolute, quam complacentiam de illo diuinam inquit contineri: & quoad odium, certissima doctrina hæc est: sed cum qua, complacentia secundum quid, immò, nec affectus complacentie, quantumvis diminuta, quouivis addito imminuta possit consistere: etenim complacere de malis, siue essentialibus, siue accidentalibus, siue personæ, siue rei cuiuspiam solum ex odio illius esse potest, nullatenus vero ex aliqua complacentia, quæ in illa, vel de illa habeatur: atqui complacentia de essentia, & passionibus peccati, siue possibili, siue existens est per hunc Doctorem complacentia Dei de malo essentia, & passionum peccati: ergo ex multa complacentia, nec complacentia diuinæ vmbra in peccato, sed de effuso, atque (ut se loquar) impote Dei in illo odio potest procedere: ceterum mirandum non est tantum Doctorem conclusionem suam ipsi sibi, & conclusioni suæ contradixisse: cum Dei amorem, seu complacentiam, & necessitatem quidem, erga conuenientiam prædicatorum essentialium, & metaphysicarum passionum rei cuiusvis, sicuti & Theologi plures, admisserit: cum autem suorum prædicatorum essentialium, & metaphysicorum metaphysicam conuenientiam negare nequeat, negare complacentiam Dei erga illam, quin principium illud deferat sine inconsequencia minime potuit: & quidem complacentiam Dei, non secundum quid solum, quam admittit, sed simpliciter, & absolute talem, quam admittere non audeat, sed prorsus negat: etenim circa conuenientiam metaphysicam prædicatorum essentialium, & metaphysicarum aliarum omnium rerum, absolutam, & simpliciter talem complacentiam necessariam Dei admittit: ac subinde in ea sola conuenientia absolutam bonitatem, ratione cuius res secundum essentiam, & passionem metaphysicas considerata à Deo necessaria complacentia ametur: quare, & utrumque de peccato secundum essentiam, & passiones metaphysicas debet fateri, vel inuitus.

4. Hemelman tom. 1. in 1. part. tit. 7. d. 2. Martinon 1. part. d. 13. Quirós tom. etiam 1. d. 4. 5. sect. 4. & alij ex prædictis, & Recentioribus Theologis communiter peccatum possibile præcisiue, & secundum essentiam, & passiones suas metaphysicas consideratum adhuc, amari à Deo, immò, & amari posse negant: & Martinon oppositum Catholicæ fidei aduersari non immerito censet, non tamen satis hoc probare eo, quod toties in scriptura asseratur. *Deo impietum, & impietatem eius odio esse asseratur, ut vidimus proximè antecedente disputatione:* etenim testimonia omnia illa de impio eiusque impietate absolute existentibus sunt: non de eis, ut possibilibus præcisiue: quin immò pro eo statu, nec impietum, neque impietatem eius odio haberi à Deo posse verosimilius ex nostro generali principio, quod in res pro statu possibilitatis præcisiue Dei voluntas ferri non possit, omnino est, & specialius ex materia præsentis: cum nemo ob impietatem præcisiue possibilem odio haberi à Deo possit alioquin sanctissimus quisque antecessor absolute peccabilis, puta Ioannem utrumque Baptistam, & Euangelistam Sanctum Petrum, & in communis sententia Deiparam, in Scotica vero (quæ humanitatem Christi, etiam Hypostatice unitam, absolute, & antecedenter peccabilem docet Christum Dominum quo hominem odio haberi à Deo posset, qua de eis testimoniis formaliter, & immediate affirmatiua senten-

tia non contradicere, ut Martinon censet: mediare verò aduersatur, ut inferius ostendam: quare merito, ut dixi, affirmatiua sententia eis testimoniis aduersari dici absolute potest. Hæc sententia communi negatiuæ lubens proinde subscribo: eoque lubentior, quod in plurimum Patronorum eius inconsequentias non verear incidere. Plerique enim eorum, ut Hemelman, Quirós, & alij Dei amorem in essentias rerum ob metaphysicam essentialium prædicatorum, & proprietatum metaphysicarum conuenientiam, seu (quod idem est) præcisiuam earum possibilitatem ferri posse, immò necessitatem ferri fatentur: unde, ut nuper expendebamus, Dei erga essentiam, seu præcisiuam possibilitatem peccati amor negati vel agere vel absolute nequit: id quod, & generale illud principium nostrum confirmat, cum ex opposito amor Dei erga peccatum possibile præcisiue infertur, qui tamen aliunde impossibilis etiam ab hisce Doctoribus, etsi inconsequenter, ostenditur. At potuisset sane facile Quirós inconsequentiam hanc vitare doctrina illa de veritate solum mathematica, ut duo bis ducta sunt quatuor, quæ speculabilis est, non autem volibilis, & quam possibilis præcisè conceptus, & veritas obiectiua imitatur his vocibus significata, si existat peccatum non existit aliquid contradictorium, ut affirmatiue argumentis respondeat eadem: quippe solutio æque omnibus argumentis pro amore Dei erga possibilia præcisiue omnia satisfaceret.

5. Probatur nostra, & communis negatiua sententia. Primo ab absurdo, quod contra citata testimonia scripturæ inferitur, nempe Deum non odio habere, sed amare potius absolute existens peccatum. Probatur: quia, quidquid in statu possibilitatis sufficientem bonitatem habet, ut amorem quouis modo, & gradu sollicitare, terminareque possit: possum absolute melius, fortiusque, amorem terminare potest & mouere: ut inductione per omnia & ex terminis ipsis patet: quidquid enim gratum est, quod possit in se esse præcisè, gratis procul dubio est quod absolute in se sit, cum ei ex absoluta existentia status melior æstimabiliorque accrescat, atque peccatum possibile præcisè sufficientem habet bonitatem per te ad mouendum, & terminandum Dei amorem, & complacentiam: ergo eam, multoque maiorem habebit ad terminandam, & mouendam diuinam de eius existentia absoluta complacentiam, quæ odio Dei de peccati absoluta existentia locis illis reuelato contradicere. Aduersatur item aliis scripturæ, & Patrum testimoniis, quibus ostendimus Deum, nec desiderare, nec efficere peccatum posse. Nam in opinione, quam supponimus de amore Dei erga possibilia præcisiue, eorum pro eo statu complacentia radix prima est desiderii, etiam efficacis, nec solum inefficacis, de cuius possibilitate complacentia habetur: quare nequit dari complacentia de obiecto possibili, cuius desiderium repugnet. Nihil tandem indecentie respectu voluntatis, & amoris diuini in desiderio, siue complacentia absolute existentie peccati excogitabis, quod in amore, & complacentia de eius præcisiue possibilitate non deuoraueris: cum sola obiecti eiusdem variatio statuum intercedat. Probatur secundò à priori, implicat malum simpliciter, & absolute tale esse obiectum amoris, pro quouis statu tale sit, ac concipiatur: est siquidem, qua tale alij obiectum: atqui peccatum, quia peccatum, essentia sua malum absolute est, ut Patres, & Theologi clamant, dum malum culpæ à malo pænæ, & sensibili diuidentis, hoc malum secundum quid, illud autem simpliciter, & absolute malum appellant: ergo implicat in statu villo peccatum amari, in nullo quippe, adhuc præcisiue possibilitatis, absque essentia sua esse potest, eo etiam modo, quo possibilia in statu præcisiue suæ possibilitatis esse possunt, & dicuntur.

6. Hinc patet solutio ad argumenta: non solum, quia status possibilitatis præcisiue rei cuiusvis ineptus est ad terminandum amorem, vel odium, sed quia casu, quo aptus ad id esset, cum affectum terminaret, quem essentia sua ferre posset, non alium quem non posset. Tamen, qui statum possibilitatis præcisiue aptum terminare rei possibili amorem ex conuenientia metaphysica prædicatorum essentialium absque ulla repugnantia, unde & rem absque contradictione in rebus & physicis

physicè esse posse conuincitur, statuunt, eamque bonitatem motuam ad sui amorem (vbi aliis rebus) pro eo statu esse contendunt, in consequenter peccati pro eo statu amorem Deo, saltem possibilem, negant: cum in eo etiam eiusque prædicatis ea conuenientia adsit. Vident tamen Recentiores, vt virtuale saltem amorem peccati possibilem in Deo probent: quia amat suam omnipotentiam connexam essentia sua cum possibilebus, in quibus peccatum est: qui autem amat id, ex quo inferatur aliud inuitabiliter, vt terminus ex re essentialiter connexa cum ipso inferatur, virtualiter saltem terminum amat: vt patet, in amante peccatum, qui eo ipso virtualiter damnationem suam amat: ac vniuersum, quicunque amat causam essentialiter connexam cum effectu, eo cause amore effectum virtualiter amare censetur: obinde Henkelman tom. 2. in 1. part. maxime à tit. 9. d. 1. connexionem Omnipotentia cum possibilebus negat. Verum in odio Dei de peccato nostro, in reuelatione actiua seu decreto efficaci reuelandi illud, negare connexionem cum peccato nequit, vbi, si quas argumentum habet, refert vires, sed nullas habet, et si enim vires habet respectu termini, quem assert, vt effectum, res expresse, & formaliter amata (vnde solum exempla possunt aliqua verisimilitudine peti) non autem respectu termini, quem res non assert, sed supponit potius in se sit, vt euenit odio Dei de peccato, & reuelationi actiua, seu decreto illud reuelandi: eueniretque omnipotentia si connexa realiter de se cum possibilebus foret.

7. Argumenta cetera, quæ ex Recentioribus assert Quirous, & diluit sectione 5. à num. 24. solum probare contendunt, Deum non posse odio habere peccatum pro statu possibilitatis: quod certum mihi est: cum docuerim nihil pro statu possibilitatis præfinitæ affectum vllum, siue odij, siue amoris terminare posse, et si eius pro eo statu cognitio sollicitate voluntatem possit ad desiderium, vel efficaciam, vel inefficaciam de absoluta obiecti existentia, vel ad fugam ab eius existentia, iuxta obiecti pro eo statu cognitio bonitatem, vel malitiam: inde vero nullatenus inferatur posse Deum amare peccatum pro eo statu præfinitæ possibilitatis: immo verò illud pro eo statu eadem ratione amare non posse, quia nec potest odire: in quam demum rationem per ambages, & circumloquia distinctionum, non admodum perceptibilem, venit tandem Quirous noster ea sectione 30. vbi solutiones à se tactas breuitus, & clarius collegit: quas idcirco induxit, ne eius inconsequentia de amore possibilem bonorum pro statu possibilitatis præfinitæ, siue secundum conuenientiam metaphysicam prædicatorum essentialium absque contradictione ad impossibilitatem amoris de eadem conuenientia peccati pro statu possibilitatis præfinitæ aperte deprehenderetur: & hæc nos extra chorum, & rem præsentem à Recentioribus conatos dixisse de difficultate, quæ commodius in Theologia quiesceret, satisfecit: iam ad præsentis quæstionis de præfinitionum erga nostros liberos actus disfunctionum possibilitate, eorundem libertate illa, vtilemque Theologiæ exinde doctrinam tradendam redeamus.

CERTAMEN III.

Præfinitio vaga de actibus nostris, seu extremis liberis salua eorum libertate probatur, vbi multa Theologiæ vtilia consociantur.

1. Probatur præfinitionis vagæ, seu de obiecto, & effectu libero bono disfunctioni, hoc vel illo possibilitas: quia nec Dei perfectioni, nec effectus ex illa apponendi libertati repugnat: ergo est absolute possibilis. Dixi de obiecto bono: quia, si in disfunctione alterum extremum tantum bonum sit, eiique oppositum malum,

& peccatum (quod vt dixi amari à Deo pro quorū statu repugnat) nequit disfunctioni adhuc amari disfunctioni: siquidem, vt ita amentur debet Dei amor in alterum extremum æque, & indifferenter ferri: quod repugnat determinationi odio habendi ac non amandi peccatum, quam de se Deus, cuiusque voluntas habet: itaque de obiecto disfunctioni, quod extremis, siue intrinsicè, siue extrinsecè, & siue, & circumstantiis bonis confert, conclusio nostra, & communis iam Doctrinæ, procedit: duorum autem in antecedente positorum probatio prima: nempe perfectioni diuinæ voluntatis non repugnare: & primo non ratione scientiæ, aut voluntatis solummodo de obiecto vago, quæ solæ in Deo censentur adinueniendæ sunt, vt vidimus certam. Nec ratione frustrabilitatis intrinsicæ absolute, quam ea præfinitio habet, & cum intrinsicè ipsius efficaciam pugnet: ostendimus enim ibidem ea præfinitione politæ neutrum disfunctioni extremum determinatè apponendum, tamen ex illis alterum, quo verificetur absolute alterum poni: ita, vt repugnet vtrumque conuincit non apponi, cum & disfunctioni extremis liberis bonis confert, ac proinde, & sic de se amabile, nec eius amor vlam Deo imperfectionem afferat, vel supponat, à Deo amari absolute poterit: ut efficaciam eius amoris intrinsicè cum effectu alterius ex ipsa apponendi libertate pugnet: vt in secunda antecedentis parte non repugnare, antecedenti eodem assumebatur.

2. Ea verò pars antecedentis, ne ab aduersariis quidem negatur, sed supponitur potius, vt vidimus certamine 1. argumento ipsorum primo: facileque ostenditur: si enim disfunctioni, quod præfinitur, illius extremis contradictoriis confert: vt præfinitio Petri erga Paulum amorem huius, vel eius omissionem tali tempore: nihil amplius necessitatis amandi, vel non amandi Paulum eo instanti Petro assert, quam ipsius libertas in actu primo, siue potestas ad amandum, vel non amandum Paulum instanti eodem. Hæc autem, sicuti ad naturam determinatè instanti illo apponendi Petrum cogit, neutriusque determinatè pro eo instanti apponendum impossibile reddit: ita neutrius abole libertatem, et vtrumque defectum conuincit reddat impossibile: quia nequit Petrus pro eo instanti, nec amare, nec non amare ob contradictionem in consensu hoc nec amandi, nec non amandi includam: ad quam nulla nisi diuina potestas esse potest: ergo nec præfinitio diuina de amore hoc Petri erga Paulum, vel eius omissionem in hoc instanti disfunctioni Petri in eius amoris consensu vel appositione in eodem instanti libertati contradictionis officit, et si extremam vtrumque præfinitionem pro eo instanti conuincit, finalique absolute defecere vtrum id sane adeo perspicuum est, vt diuina ipsa ostendat immorari non expediat. Aliunde contra contradictionis, seu vaga de alterutro extremo libero contradictionis disfunctioni videntur forte repugnare quia iuxta dicta nihil aliud voluntati liberæ Petri libertate contradictionis erga amorem Pauli, vel eius omissionem assert, vel erga alterius liberam appositionem officit, potestque officit quam libera pro eo instanti voluntas Petri qua libera & habeat, efficiat: quare de extremo alterutro libero apponendo, non quidem præfinitio quæ essentia sua efficacax de se erga suum obiectum esse debet, sed pura libertas contradictionis Petri ad amandum, vel non amandum Paulum esse poterit.

3. Certè si constituta Petri voluntas in actu primo libera libertate contradictionis ad amandum vel non amandum Paulum pro priori nature ad Dei amorem de eis contradictoriis extremis pro eo instanti supponatur argumentum conuincit: solum complacentiam de libertate contradictionis Petri ad eum amorem, cuiusque omissionem pro eo instanti esse, cum eam supponit, neque vltimè agat: eaque supposita alterutrum extremum voluntatem agat: pro eodem instanti esse necesse sit apponendi contradictionis pro illo defecere potius impossibile vtrumque conuincit: quare nil Dei præfinitio, & voluntas, vt diximus: quare nil Dei præfinitio, & voluntas, circa alterutrum necessitatem, & vtrumque conuincit: quare impossibilitatem agere potest: vnde nec aliquod tamen actiua, nedum efficacax, erga disfunctionem illam, se subinde, nec præfinitio disfunctioni illius esse poterit: in